

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2013 vasaris Nr.46

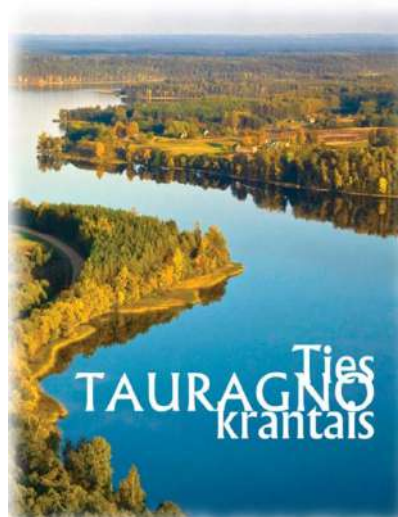

„...pasaulyje yra daug grožio. Kartais man atrodo, kad aš visa tai matau vienu metu ir to man per daug. Mano širdis prisipildo tarsi balionas, kuris tuoj sprogs. Ir tada aš prisimenu, kad kartais reikia atsipalaiduoti ir nebandyti kabintis į gyvenimą. Ir tada jis teka pro mane kaip lietus. Ir aš jaučiu tik dėkingumą už kiekvieną savo mažo gyvenimo akimirką...” (iš interneto)

VASARIO MĖNESIO JUBILIEJAI. SVEIKINAME!

50 metų sukanka tauragniškiam
**Grašienei Gražinai, Bronislavai
Juknevičienei ir Stanislovui Abariui;**
70 metų sukanka **Natalijai
Kairionienei** iš Gaidelių;
75 metų sukaktį švenčia tauragniškis
Kazys Toleikis;
80 metų jubiliejų švenčia tauragniškiai
**Albina Kazickienė, Irena Kavarskienė,
Rimantas Juozapas Čečergis ir Veronika
Jackūnienė** iš Klykių;
90 metų sukanka **Julijai Šinkūnienei** iš
Gaidelių kaimo.

***

*Sveikiname seniūną **Alvydą Danauską**, kuris „Utenos dienos“ skelbtame šauniausio seniūno konkurse užėmė pirmą vietą, surinkęs 179 balsus.*

Linkime nepailstamai dirbuotis, niekada neprarasti optimizmo, o jeigu kas nors nepasiseka, prisiminti poeto Jono Mačiukėvičiaus žodžius: „Bandysiu iš naujo, iš naujo bandysiu apsėti laukus, pasodinti medelių...”

*Juk būna: po tūkstančio metų sudygsta,
išlikęs tarp šukių, kviečio grūdėlis“...*

***

Danguolė Grabauskienė

Tauragniškiam ir svečiams – knyga „Ties Tauragno krantais“

Metų pradžia mums atnešė gražią dovaną – išleista knyga „Ties Tauragno krantais“. Sumanymas sudėti į vieną vietą visa, ką galima rasti parašyta apie Tauragno ežerą, kilo seniūnui Alvydui Danauskui, o bendraminčiams ir geriems žmonėms padedant knyga išvydo dienos šviesą.

Salės vaizdas

Knygos pristatymas vyko sausio 18 d. dalyvaujant gausiam būriui tauragniškių ir svečių. Salėje turbūt nebuvo nė vieno atsitiktinai užklydusio pasižiūrėti, susirinko tie, kuriems Tauragnai yra brangūs, kurie čia gimę ir auge, kurie čia gyvena ir kuria miestelio dabartį, o ir atvykę iš toliau vienaip ar kitaip susiję su šiuo kraštu, nes be jų straipsnių, nuotraukų nebūtų buvusios ir knygos.

Šventę pradėjo Vijolė Budvytienė perskaičiusi ištrauką iš Leonardo Grudzinsko knygos „Laiškai iš bebrų upelio“, moterų ansamblis padainavo dainą „Tauragnų kraštas“ (žodžiai Valdos Žebelenės, muzika Vilmos Valienės).

Po svečių pristatymo kalbėjo seniūnas Alvydas Danauskas. Jis dėkojo visiems už geranorišką ir nesavanaudišką pagalbą leidžiant knygą, džiaugėsi, kad neatsirado nė vieno žmogaus, kuris būtų atsisakęs padėti. Nuoširdų padėkos žodį jis tarė rėmėjams: Utenos r. savivaldybei, Nijolei ir Romualdui Dumbliauskams, UAB „Ligaja“ direktoriui Vidmantui Jurkai. Tiesa, kol kas seniūnas negalėjo pradžiuginti susirinkusių tauragniškių – knyga išleista rėmėjų lėšomis, todėl nebus pardavinėjama, daugiau skirta reprezentacijai. Bet seniūnas pažadėjo, kad kiek vėliau knygą bus galima ir nusipirkti, nes leidykla žada išleisti pakartotinį leidimą.

Kalbėjo Utenos r. savivaldybės mero patarėjas Gintautas Petravičius, kuris pasidžiaugė gražiu seniūnijos ir bendruomenės bendradarbiavimu. Aplinkos apsaugos ir civilinės saugos skyrius vedėja Rosita Deveikienė sakė, kad pritarė seniūno idėjai išleisti tokią knygą, o komisija, svarsčiusi parašytą projektą, skyrė dalį reikalingų pinigų. Kraštiečiai dailininkė Vida Navikienė, dirbanti „Indros“ leidykloje, pasidžiaugė, kad tai viena iš gražiausiai išleistų knygų. O ir pačiai dailininkei teko nemažai pasėdėti prie knygos, kad ji įgautų tokį pavidalą, kuris džiugintų akį. Su prasmingu įvykiu susirinkusius sveikino ir Kultūros skyriaus vyriausioji specialistė Zita Mackevičienė.

Straipsnio apie žuvis autorius zoologas, ichtiologas, biomedicinos mokslų daktaras Egidijus Bukelskis sakė, kad, įėjęs į salę, pamane pakliuvęs ne į tą renginį – nuostabu, kad šiais laikais knygos pristatyme dalyvauja tiek žmonių, vadinasi, knyga reikalinga. Mokslininkas kalbėjo apie dabartinę Tauragno ežero būklę, kuri tikrai nedžiugina, apie ežero pasididžiavimą – seliavas, kurios galėtų tapti Tauragnų miestelio tradiciniu patiekalu turistams...

Džiugu, kad šalia žymių pavardžių su moksliniais laipsniais knygoje yra ir jaunimo parašytų straipsnių. Renginyje dalyvavo Aleksandro Stulginskio universiteto miškų ir ekologijos fakulteto magistrantas Mindaugas Ilčiukas, kurio straipsnis „Tauragno ežero vandens paukščių

įvairovė“ ir jį iliustruojančios nuotraukos tikrai sudomins ne vieną.

Fotomenininkas Jonas Danauskas kalbėdamas, kaip visada, buvo labai kuklus, nors yra išleidęs ne vieną foto albumą, surengęs ne vieną autorinę parodą. Fotomenininkas papasakojo apie savo pirmą pažintį su Tauragnais, apie tai, kuo jį patraukė šitas kraštas.

Kalba Gintautas Petravičius ir Rosita Deveikienė.

Sveikinimo žodį taria Vida Navikienė.

Bronius Šablevičius, gamtos augininkas, ekologas, gamtos mokslų daktaras, dirbantis Aukštaitijos nacionaliniame parke, sakė galįs labai daug papasakoti apie Tauragno pakrančių augalus ir paukščius. Ir tai tiesa, juk Bronius Šablevičius parašė

per 300 straipsnių, išleido kelias dešimtis leidinių apie retuosius augalus, paukščius, drugius, vabalus, varliagyvius... Gamtininkas yra ir fotografas, knygoje „Ties Tauragno krantais“ spausdinamos labai gražios jo nuotraukos.

Knygos pristatyme taip pat dalyvavo kiti nuotraukų autoriai: Utenos kultūros ir meno premijos laureatas fotomenininkas Adolfas Sinkevičius, Gamtos fotografų klubo „Žalias skėtis“ vadovas Rimantas Udras, Aukštaitijos nacionalinio parko vyriausiasis specialistas-inspektorius Algirdas Panavas.

Seniūno Padėkos ir knyga „Ties Tauragno krantais“ įteiktos rėmėjams, dalyvavusiems straipsnių ir nuotraukų autoriams (matote **nuotraukoje**), o taip pat bus perduotos ir tiems, kurie dalyvauti negalėjo: rėmėjams Nijolei ir Romualdai Dumbliauskams, UAB „Ligaja“ direktoriui Vidmantui Jurkai, straipsnių autoriams dr. Vytautui Kesminui, hidrologui, akademikui Kęstučiui Kilkui, botanikei, dr. Živilei Lazdauskaitei, keliautojui, mitologijos tyrinėtojai Tadiui Šidiškiui, dr. Romualdai Šimkūnui, archeologui, humanitarinių mokslų daktarui Gintautui Zabielai. Knygos buvo įteiktos ir tiems tauragniškiams, kurie prisidėjo parašydami prašomą tekstą ar padovanodami nuotraukų. Tai Dainiui Atkočiūnui, Jonui Belopetravičiui, Kęstučiui Danauskui, Vidui Juknevičiui, Julijai Skliaustytei, Justinai Šuminaitei, Jovitai Tartilaitei, Valdai Žebelienei.

Knygą dovanų gavo ir svečiai: Utenos r. savivaldybės mero patarėjas Gintautas Petravičius, Sudeikių seniūnas Virgilijus Gaižauskas, „Utenos dienos“ redaktorius Vytautas Ridikas.

Oficialiąją renginio dalį užbaigė šių eilučių autorės perskaitytas epilogas iš naujos knygos: „Šiandien Tauragnui ir gimtajam kraštui odę kuria čia gyvenantys darbštūs ir svetingi žmonės. O giliausias Lietuvos ežeras net karščiausią vasaros dieną kviečia pasimėgauti vandenų vėsa, pasiirstyti valtele ar tiesiog pasigrožėti ežero platybe ir pasiklausyti, ką šnabžda baugi ir paslaptinga Tauragno gelmė...

Užsukite važiuodami pro šalį. Keliu pro Labę ir Tauragną, kuris kiekvieną tauragniškį veda namo, o jus - kviečia į svečius. Juk nepaseno poeto Teofilio Tilvyčio žodžiai:

Per žaliai vingiuotą šlaitą
Tauragnas pajuodęs raitos,
O į kairę vėl duobė –
Antras ežeras Labė.
Ar pavasaris ateina,
Ar sukausto juos ruduo –
Juodas ežerų vanduo
Šnabžda savo dainų dainą.
Grioviai, ežerai, kalnai –
Gražūs mano Tauragnai.

Iš tiesų gražūs. Gražūs savo gamta. Gražūs gerais žmonėmis“.

Renginį pratęsė puikus koncertas. Jame dalyvavo Audronė Misiukaitė, Utenos kultūros centro romantinės muzikos ansamblis, vadovaujamas Liudos Gričiuvienės. Šoko Augustė Grinytė ir Vytenis Jackūnas. Renginio rėmėjas – UAB Amber Forest.

Nuotraukos **Vytauto Ridiko**.

TRUMPAI

Sausio 11 dieną miestelio centre, prie paminklo žuvusiems už Lietuvos laisvę Tauragnų krašte, vyko renginys, skirtas Laisvės gynėjų dienai atminti. Apie Lietuvai lemtingus 1991 m. Sausio 13-osios įvykius kalbėjo Bronė Juknevičienė. Skambėjo posmai ir dainos.

Žuvusiųjų atminimui uždegtos žvakutės. Tylos minute pagerbti Laisvės gynėjai.

Prisimindami tuos Sausio įvykius susirinkusieji šildėsi prie laužo, gėrė arbatą.

Nuotrauka **Gražinos Grašienės**.

2013 – ieji - Tarmių metai

Danguolė Grabauskienė

Vieną dieną, patikrinusi savo elektroninį paštą, radau nepažįstamos moters mūsų skelbtam konkursui atsiųstus tarmiškai parašytus prisiminimus apie savo senelius. Perskaičiau ir labai nudžiugau – taip gražiai, šiltai papasakota, norėjosi skaityti ir skaityti... Pati autorė neprisistatė, todėl pasidomėjau, paprašiau nors trumpai parašyti ir apie save ir tuoj gavau atsakymą.

Taigi Jūsų dėmesiui – Nastės Šinkūnaitės – Šulskuvienės, kilusios iš Lukošiuų kaimo, pasakojimas apie savo vaikystę. Autorė vėliau pažadėjo parašyti ir atsiųsti prisiminimų daugiau.

Nuotraukoje: gimtajame Lukošiuų kaime prie pašventinto kryžiaus pirmoje eilėje ketvirta iš dešinės stovi **Nastė Šulskuvienė**, prie jos kairėje - giminaitė iš Lukošiuų kaimo Ona Kurpienė. Prie klebono stovi Jono Viščiaus dukterys: Genė Viščiūtė-Mačiulienė ir Birutė Viščiūtė-Liepienė (iš asmeninio archyvo).

Aš esu gimusi 1957 m. birželio 8 d. Lukošiuų km. Tauragnų parapijoje. Mano tėvelis atėjo užkuriom į Viščių ūkį iš Vyžių kaimo, Daunorių parapijos. Mano mergautinė pavardė - Šinkūnaitė. Lankiau Antabaltės pradinę mokyklą, pirmoji mokytoja buvo Zitikienė. Po to dvejus metus mokiausi Spitrenų aštuonmetėj, direktorius buvo Vytautas Mackevičius, kilęs nuo Taurapilio, o auklėtoja - Matuliauskaitė. Labai geri prisiminimai apie šiuos žmones.

Vėliau mūsų trobą pasiglemžė ugnis, ir mano tėvai pasistatė namą Dusetose, Zarasų raj. Ten baigiau mokyklą, ištekejau, auginau savo tris vaikus. Dirbom su vyru tuometiniam „Azotė“, Jonavoje. Dabar dirbu Jonavos ligoninės priėmimo skyriuj, turiu mylintį vyrą ir 6 vaikaičius. Į savo gimtinę nuvažiuojam kas vasarą. Trobos gimtosios nebėra, ant jos pamatų brolis Eugenijus 2008 m. pastatė kryžių, kurį Tauragnų klebonas Bronius Šlapelis pašventino. Nuvažiuoju, apkabinu senutėlę liepą, po kuria miegodavau kaitriomis vasaros dienomis. Prisiglaudžiu prie senutėlių beržų, paglostau akimis kiekvieną gimtinės kampelį ir taip gera pasidaro, pasirenku vaistažolių ir pasikrovus geros energijos, aplankiusi senelių kapus Tauragnuose,

pasimeldusi tokioje jaukioje Tauragnų bažnytelėje, grįžtu į savo namus Jonavoje. Dėkiną savo broliui ir brolienei, kad neapleidžia ir neparduoda sodybos, o maloniai mus kas vasarą priima.

Man labai brangi gimtinė ir jos žmonės, su malonumu skaitau Jūsų laikraštuką ir visur kur rankioju žinias apie šį kraštą. Su didele meile ir geriausiais linkėjimais visiems tauragniškiams - **Nastė Šulskuvienė**

Mana prisiminimai iš vaikystės

Jonas Viščius iš Tauragnų parapiją Lukašiuų kaimą buvą maną sanelis. Anas buvą maną mamą tėvas. Anas turėję keturias dukteris ir du kartus jau buvą tapys našliu. Trečių kartų jau ženyjās nebe pirmās jaunystės būdamas. Gāva labai devotų ir jaunesnį už savi žmonų na Salaka. Amilia nepabijoją ait už našlią su keturiom dukterim.

Ją dukterys labai nenarėję pāmatės, jaunesnioji buvą da visai maža, a tās trys tai labai bijoja, ir kai tėvas su lineiku parveže pāmatį, tai jų name nebuvą, jas buvą pas savą saneliūtį.

Amilia buvą ne tik devota, bet ir pratinga materiške. Jonas Viščius buvą nedurnas gaspadorius, pas jį patarimą aidavą gretimų ulyčių vyrai. Buvą gramatnas ir nemažai matys. Makėją kelias kalbas. Par pirmų

pasaulinį karų buvą papuolys pas vokečius pleną. Dirbą Vaketiėj pas didelį gspadorių. Jam labai tropijąs vokiška tvarka. Buva pramokys vokiškai, a ruskai irgi makėja, nes bendravą su gretimą kaimą Sirvydžių sentikiais. Jų popas dažnai ataidavą pas maną sanelį tuom invarydamas baimės man, mažutei mergiotei. Labai bijojau popą su ilgu žilu barzdu, katra būdavą prikritus trupinių ir, man rodės, smirdėdava. Kai tik anas ineidava gryčian, tai aš lišdavau pa lovą. Sanelis makėja ir lenkiškai, bet tam krašti lenkų nebuvą, va žydėlius tai atsimenu. Vienas žydėlis tai su arklioku atvažiuodavą ir tadū mana saneliūtei raikėdavą su tuo žydėliu derėtis, perkunt visokius guzikus, siūlus, adutas. Da mergiotem insiūlydavą kasnykų, špilų ir medžiagų. Mana sanute makėja turgavotis ir žydėliui patika nedurna boba. Da sanute ir arbotu su varieni anų pavaišindavą, tai žydėlis buva labai patenkintas ir jau Viščių ūkes nekadu nepravažiuodavą.

Mana saneliū brolis Kauni dirbą švetimą ministerijaj mokyklų inspektorium, tai mat Viščių giminėj buvą mokytų žmonių. Atmenu, sanelis bendravą ir su paetais Tapiliu Tilvyčiu ir su Pulgioku iš Gaidžių. Tapilia tėvas buvą vedjęs Viščių. Ataidavą ir Juknėnų Miškinioakai. Pas mana sanelį unt stalą visadu stavėdavą varinis ruskas samavoras, a sanelą turėdavą visadu kvapnias varienias. Nemačiau nekadu unt stalą pas sanelius arielkų, tik naminių vyną. Arielku sanela užpildavą pataisus iš raistų ir gyvatų ar rupužių. Tuo užpilu trindavą sopančius sunurius.

Atajį iš kitų ūlyčių dedai palitikuodava, ginčydavas, skaitydavą pas sanelį laikraščius, mat sanelis juos užsakydavą, katruos atveždava brolis iš Kauną. Sanela un dedų uturkų nesikišdava, a tykia melsdavą už pečiaus. Jinai, kaip jau minėjau, buvą labai devota. Vienų kartų ėja spavednes pas vienų kunigų, dažnai aidavą, tai kunigėliui ausin saka: „klebonėli, aš švintoj vetelaj susbezdeėjau.“ Anas atsaka: „galėjai ir susiš...“, ai kokia buva sanute nusminus pa tas spavednės.

Teip klebonas nekadu neaplinkdavą Viščių ūkes, važiuodamas pra šalį visadu užsukdavą. Sanelis buva visų mylimas ir mėgiamas, mat jis ir paštukavot labai mėga. Makėja apseit ir su vyskupu, ir su bednioku, tadėl buvą visų mylimas ir gerbiamas. Praėjus 30 metų pa ją smertės mani sutikį vieną giminaičių pagrabi jau sani dabar žmonės prisimine mana sanelį kaip labai pratingų ir vaišingų, kultūringų Lukašiūnų gspadorių. Gera buva girdėt gražiai jį minavojunt. Sava dukteris na mažų denų vertę pre darbą. Jās išmoką ir vyriškų darbų, kadangi nebuvą šeimoj vyrų apart saneliū. Maną moma makėja ir art, ir šenavot, ir aust, ir alų, vynų daryt, arklius su kaimą bernais ganydavą, tik gaila, kad insmylejį padykusį berniokų, tai ir vargą paskui visų gyvenimėli. Saneliui nepatiką žintas užkurs, kilojantys taurai, bet kų tu jauniem padarysi, kai meilą aptumsina akis. Padaliną gryčių pusiau, dukteriai su užkuriu naujesnį galų, sau sanasnį, vietas buvą užtektinai, tik padare atskirų inejimų, kad netrukdytų veni kitiem.

Sanelis, kaip minėjau, mylėjį visur kur tvarkų, laikesi

savą žodžią. Savą dukteris buvą pripratinįs prie tvarkų. Vienu metu keldavą, petaudavą, megot aidavą visadu tų pačių valundų. Keldavą unksti, 5 valundų rytą, sanelis aidavą gyvulių liubot, a sanelą kurdavą krosnį ir gamindavą pusryčius, ai, kaip gražiai spragsėdavą ugnelą ir pakvipdava gaminamas maistas. Aš kai kadu nakvodavau pas sanelius, par gonkų atbėgdavau iš tėvų pusės. Man sanelis ryti sakydavą: „tau sanelą paliką silkę galvų ir uodegų, bėk pas jų“. Man labai patikdavą silkę galva ir uodega su neluptom bulbam. Ir dar sanelas blynėliai su žemuogių varieni.

Pietūs visadu būdavą pirmų valundų deną, būtinai sriuba, antras patiekalas ir pasmaguriavimui saldaus biškį. Pą petų būtinai aidavą visi pogulį vienu valundų, pą tą jau kibdavą vėl į darbus. Tokia gelažinę tvarka būdavą pas sanelį. Prie stalą susėsdavam visi tykia. Sanelis visadu sava vietaj, užu stalą gali, persižegnodavam ir sanela palaimindavą maistų. Valgunt nebuvą galima kalbėtis, nes gaudavam nuo saneliū su šaukštu par kaktų. Nelaisdavą ir mataruot su kojam pastalėj, sakydavą: „nesupk velniuką“. Maną tetulą pasakają, kad sanelis buvą labai griežtas tėvas, nars gyveną vienkemy, bet nelaisdavą vaikam šūkauti. Mokę visur ir visadu apseit kultūringai. Makiną namie ir svečiuos imtei patį mažiausių kusnelį maistą arba prastesnį daiktų, neimtei pirmutinei ir svečiuose negriebt, kad ir alkana esi, bet mandagiai padekavotei. Ir dabar senatvėj mana tetula elgias pagal tevelį mokymų, nars, saka, jau galėč sau kai kų ir daugiau laist, bet esu teip išauklėta ir negaliu kiteip. Jų pāmatę buvą ne piktoji žiezula, a kaip tikra moma našlaitem. Visadu užstodavą jas preš tėvų, nelaisdavą mušt, prisimdavą un savį jų kaltį. Dėl tą jų vadina podukrąs momu ir mylėjį visas labai. Jauniausiai podukrai ji buvą kaip tikroji, nes savą mamąs nepamena, buvą labai mažą, kai toji mire. Amiliute labiausiai mylėjį mažiausių podukrų ir trečias podukrąs vyrausių dukrų - mani. Kai sanatvej išsivežę sanelius dukrąs, vienų Vilniun, kitų Sėlan, tai aš tris dienas nieką nevalgiau, tik rekiau nesavu balsu, jau tevai narėjį vežt un daktarus. Man tadū buvą 6 metai. Moma neintropiją nekuo,

nei valgiu, net kasas man rodęs blagai supina.

Saneliūtę būdava pina ir kalba ape gerųjų Devulį, ape gundytąjį velniuką, tai man net nepešdava, net nejausdavau, kaip greit ir gražiai supindavą. Pamenu, unt sienas kaboja daug švintų abrozdu, tarp kurių buvą vienas man baisus. Tai velnias juodas kaip smala, su karves ragais ir ilgu uodegu, pagriebis grieshnų žmagelį timpe pre juodą didelę katilą, verdunčią un ugnęs. Sanelą man sakydavą, taip velniai timpia nusidėjėlius pragaran ir išverda smalas katili. Aš tadū narėjau būt gera mergytę ir uoliai mokiaus poterius. Būdavą sanelą verpia vilnas, sukas ratelis, a ji su manim ražančių kalba arba sklepi renka bulbas ir „Tėve mūsų“ makina. Ne tiktai pateriatu makina, bet ir pasakadavą istoriją iš gyvenimą.

Prisimenu, kaip pasakąja apie maną tetą, kai maža buvą, inlākę gryčian ir saką: „moma, moma, pažiūrėk, mūsų darži kapūstai un kakių apcocų auga“ arba apie karą metus pasakadavą, kaip slapstęs na rusų Stirtalių pievaj iškastam bunkery, kaip ainunt zvimbdavą virš galvąs kulkąs.

Pas sanelį kluoni apsistodavą tai ruskių, tai vakečių būriai. Sanelis yr sakįs, kad vaketys buvą tvarkingas, sukalbamesnis ir mandagus. Pasakąja takį nutikimū. Ją kluoni inskūrę vakečių batalionas. Rytai ataidavą su bitanėliu pieną pirktei. Už pienų duodavą šakaladą, muilą, proškų duntim valytei ar kancervų, duonąs. Taigi vienas karinykas pamatys sanelią vidurinį dukrų su mėlynom akim ir ilgu geltonu kasu insmyleją ir pradėją lunkyteis dažnai jų pirkej. Sanelis nežinodamas, kaip atskratyt įkirus mergintąją, pamakiną dukras teip: „kai tik ineis vaketys, tai jūs visas kasytis pradėkit.“ Teip jąs ir padarę. Vaketys klausia: „kas jom yr?“ A sanelis saką: „kažin kokia kvaraba užpuolą, gal nežai“... Daugiau tas vaketukas gryčiaj neslunkę, prie šulnė muilų paliką, greit jų būrys išsinešdiną. A ruskis, sanelią manymu, butų išgvaltavojis ją dukrų ir gatava. Pą ruskelių būdavą baisi netvarka palikta, vištąs suvalgytąs, pusparšiokų ir tų suėdę - gyvatęs. Sanelis nekadū neskeikdavą, sanelą nelaisdavą, bet ir pats venge keiksmadžių, nebent rūpužęs, gyvatęs, velniai sakydavą, a sanelą jį ir už tai bardavą.

Kaip minėjau, maną sanelis buvą labai tvarkingas žmogus. Nars gyveną kaimi, bet visadu ją nagai būdavą balti, panagęs išvalytąs, dantys išvalyti, tam turėją įvairių

mestietiškių priemanių. Avėdavą gerai nuvaksuotais batais, turėją kelis kostiumus ir kelias skrybeles. Unt runkąs nešioją gražių, dražinėtu lazdelį. Prausdavąs kiekvienų rytų iki pusės nuvilks ir šaltu undeniu iš šulnią. Gražu būdavą in juos abu žiūrēt, kai jie šventadieniais paspuošį aidavą pas kaimynus.

Jau senatvėj, kai abu sustikdavą, atvažiuodavą į Lukašiūnus: sanelis lakuotais batais, su kostiumu ir šlipsu, su skrybelu ir lazdu unt runkąs, a sanutę su skaruti, baltam dugni spalvotąs gelytęs, tai jąs megstamiausias skarutęs, aidavą abu suskabinį už runkų. Juokdavąs kai kurie neišmaneliai, kai kurie pavydėdavą. Visadu vienas kitų vadiną tik mažybiniais vardais, tai Janiuk, Emiliut ir ne kiteip.

Labai man kumurna be jų, bet turiu jų kapelį Tauragnuos ir gražų atminimū. Stengsiuos palikt savo anūkam kaip gražias šeimas modelį.

P.S. Jono Viščiaus trys dukros dar gyvos ir sulaukusios garbaus amžiaus. Vyriausia (87 metų amžiaus) Genė Viščiūtė-Mačiulienė gyvena Sėlos kaime, Utenos raj. Valė Viščiūtė-Rastenienė, jai 85-eri, gyvena Utenoje. 75-erių metų Birutė Viščiūtė-Liepienė gyvena Vilniuje. Deja, mano mama Angelė Viščiūtė-Šinkūnienė jau mirusi, jai šįmet būtų 81 metai.

Nuotraukose: autorės seneliai (iš asmeninio archyvo).

KVIEČIAME

Nuo vasario 1 d. Tauragnų muziejaus parodų salėje atidaryta nauja paroda. Tai Audreolės Pivorės fotografijų paroda „Nuojaautos“ ir tautodailininkės Julijos Stankevičienės riešinių paroda.

Parodos pristatymas - **vasario 8 d. 12 val.** Po pristatymo tautodailininkė pamokys, kaip nusimegztį įvairias riešines. Kviečiame norinčias išmokti.

Vasario 12 d. 13 val. - Užgavėnių šventė aikštelėje, prie seniūnijos.

Vasario 15 d. 18 val. – Kultūros centre - Vasario 16 – osios minėjimas.

Koncertuos Utenos kultūros centro moterų choras, vadovaujamas Gedimino Griciaus.

Valda Žebelienė
Iš kaimų bėga ne visi

Praėjusių metų vasarą į seniūniją atvyko dirbti nauja socialinė darbuotoja. Kai kurie tauragniškiečiai užė, šurmuliavo, piktinosi, kodėl įdarbinama ne vietinė, o iš kažkur atvykusi moteris... Laikas ėjo, aistros nurimo, todėl, praėjus daugiau kaip pusei metų, kalbinu Tauragnų seniūnijos socialinę darbuotoją **Inga Motiejūnienę**. (Nuotrauka iš asmeninio albumo).

Tą dieną, kai nuėjau į seniūniją, Inga buvo labai užsiėmusi. Vienas šeimatiškis, gaunantis neįgalumo pensiją, norėjo sužinoti, kaip bus jam mokama senatvės pensija. Darbuotoja skambino į Sodrą, viską sužinojo ir paaiškino klientui. Sakė, kad balandžio pabaigoje kartu su juo nuvažiuos į Uteną ir padės susitvarkyti reikiamus dokumentus. Po to atėjo kitas lankytojas, kuris užpildė prašymą maisto paramai gauti. Inga sakė, kad praėjusiais metais gaunančiųjų maisto paramą sąraše buvo 198 žmonės. Kiek bus šiemet, dar neaišku, nes prašymai priimami iki vasario 20 d. Seniūnijos socialinės darbuotojos pareiga rūpintis senatvės pensininkais, neįgaliaisiais, nepasiturinčiais žmonėmis ir visais, kuriems iškyla problemų ar ieško tam tikros informacijos. Sunku, sėdint kabinete, žinoti, kieno kokie poreikiai. Seniūnija labai didelė, ir senų, vienišų žmonių joje daug. Visus aplankyti galimybės yra ribotos, nes socialinė darbuotoja neturi automobilio, o ir kompensacijos kuro išlaidoms savivaldybė neskiria. Tad būtų gerai, kad artimieji ar kaimynai praneštų, kam reikia pagalbos.

Paprašiau Ingos papasakoti, iš kur ji kilusi,

kur mokėsi, dirbo. Moteris pasidžiaugė, kad gimė ir augo Anykščiuose, labai gražioje vietoje, prie upės. Ji mokėsi Anykščių Antano Vienuolio gimnazijoje, vėliau studijavo VPU Fizikos ir technologijos fakultete, kur įgijo technologijos ir dailės specialybę. Baigusi mokslus, atvyko į vyro gimtąją Uteną. Kadangi pedagogės darbo negavo, vienerius metus dirbo avalynės parduotuvėje, penkerius – Utenos centriniame pašte klientų aptarnavimo specialiste. Skrybros su vyru paskatino apsisprendimą keisti darbą. Vėl mėgino įsidarbinti mokyklose, bet laikai tam nepalankūs... Tada nutarė persikvalifikuoti. Šįkart studijoms pasirinko socialinio darbuotojo specialybę Utenos kolegijoje. Baigusi antrą kursą ir turėdama aukštąjį išsilavinimą jau atitiko socialiniam darbuotojui keliamus reikalavimus, todėl kreipėsi į Utenos r. savivaldybės administraciją ir buvo atsiųsta į Tauragnus.

Paklausiau, ar nebuvo baisu miestietei atvykti dirbti į kaimą. Inga atsakė, kad pasijautė kaip rojui. Vilniuj jai labai trūko gamtos, ramybės. Pavasarį, kai mieste močiutės pradėdavo pardavinėti žibutes, jai net graudu būdavo. Juk Anykščiuose, gyvendama nuošaliau nuo miesto šurmulio, ji pirmoji priskindavo žibučių puokštelę ir dovanodavo mamai. Pradėjusi dirbti Tauragnuose, pirmą mėnesį iš Utenos važinėjo dviračiu. Paskui susipažino su miestelio gyventojais, kuri geranoriškai užleido tuščius tėvų namus. Persikraustydama į miestelį Inga buvo nusiteikusi ir vandenį iš šulinio semti, ir į lauko „būdelę“ bėgioti. Apsidžiaugė radusi gyvenimo sąlygas ne tik su patogumais, bet ir „praturtintas galimybe pačiai pečiuką kūrenti“. Tik nuliūdo, kad miestelyje jaunimo mažai.

Pasidomėjau, kokie Ingos pomėgiai. Ji papasakojo, kad nuo pirmos klasės dainavo mokyklos chore, vėliau lankė Anykščių koplyčios merginų chorą, tautinių šokių būrelį. Utenoje dvejus metus lankė keramikos studiją dailės mokykloje. 2007 metais draugės pakviesta įsijungė į Utenos mėgėjų teatro „Žaliaduoniai“ veiklą. Gaila, bet dabar tenka apriboti saviveiklą - pirmiausia reikia užbaigti mokslus. Nors laiko pomėgiams (knygų skaitymui, rankdarbiams, piešimui) vis tiek randa. Aišku, vesti renginį ir dalyvauti kokioje šventėje ji niekada neatsisakytų. Tikiuosi, kad ateityje Inga papildys mūsų kultūros centro saviveiklininkų gretas.

Aš iš karto pastebėjau, kad seniūnijoje dirba kūrybingas žmogus. Pirmajame seniūnijos aukšte prie laiptų yra tokia niša, tuščia erdvė. Pradėjus Ingai dirbti, prieš Jonines toje vietoje atsirado didžiulis krepšys lauko gėlių. Gėlės nuolat keitėsi. Prieš Kalėdas buvo papuoštos eglių šakos. Dabar ten savo vietą atrado Romualdo Šimkūno dovanotas suvenyras. Malonu, kad atsiranda daugiau žmonių, besirūpinančių aplinka.

Linkiu Ingai gerų sumanymų, ištvermės ir kantrybės dirbant socialinį darbą mūsų seniūnijoje.

Išvažiuoja į užsienį taip pat ne visi, kai kas ir grįžta

Apie grįžusius – Bronės Juknevičienės pasakojimas

„Namai ten, kur širdis...“

Jei kurie nors vis dar prisimenate Andrių Deveikį tokį, koks jis buvo mokykloje, būsite nustebinti jo pasikeitimo. Beveik 30 nugyventų metų pakeitė ne tik išvaizdą, bet ir elgesį, mąstymą, supratimą apie gyvenimą, požiūrį į ateitį.

Po beveik aštuonerių metų, praleistų Danijoje, Andrius su žmona, ukrainiete Natalija, grįžo į Tauragnus. Gal jaunų žmonių mintys pasirodys įdomios laikraščio skaitytojams, tuo labiau, kad pats Andrius pokalbio metu ne vieną kartą pabrėžė, kad jaunimas turi žinoti, koks gyvenimas ir darbas emigracijoje.

Kol kas jauna šeima gyvena pas Andriaus mamą Juliją Deveikienę. Žinoma, mamai ramiau, nes erdvuose namuose liko viena, nesutarimų nekylo, ir prie viryklės abi moterys sutelpa, bet Andrius ir Natalija planuoja turėti savo namus. Taigi kol kas kalbinu juos Tauragnuose.

Andrius į Daniją išvažiavo 2006 m., iki to laiko išvažiuodavo mėnesiui–dviem. Dirbo įvairius darbus: statybose, nedidelėje firmoje, kuri tiekė elektrą įvairių renginių metu, o po darbo dienos užsiimdavo tuo, ką vadina savo hobiu – remontavo automobilius. 2011 m. įkūrė savo firmą, bendras su broliu Rimvydu auto dirbtuves. Bet ir tai dar pusę dienos dirbdavo siuntų gabenimo bendrovėje. Pakeitė ne vieną butą, kol išsinuomojo namą. Nuo Tauragnų iki miesto, kuriame gyvena, važiuojant per Lenkiją ir Vokietiją - 1900 km.

Andrius apie gyvenimą ir darbą užsienyje kalba taip: „Per mėnesį turėdavau tik dvi laisvas dienas. Aš ne iš tų žmonių, kurie vaikšto po klubus. Turėjau tikslą pasiekti tai, ko noriu, ir tam dirbau. Danijoje pragyventi mėnesį už 5000 Lt galima tik labai taupant. Ten didesni mokesčiai, brangesnis kuras, šildymas ir kt. Nereikia galvoti, kad užsienyje pinigais lyja. Reikia daug dirbti, kad jų turėtum. Aš daug investavau į savo hobi, kuris vėliau tapo mano verslu. Įgijau ir dar vieną labai naudingą dalyką – žinių. Danai įvairiai žiūri į atvykėlius. Kai kurie, žinodami, kad esi iš kitos šalies, nebendrauja. Nors ir moka angliškai, bet kalba tik daniškai. O kai kurie džiaugiasi, kad gali pabendrauti su užsieniečiu. Gėda, bet lietuviai yra gerokai prisidirbę. Jų atvyksta daug, bet dirbti nenori, plėšikauja, daug jų suima policija. Atvykėliai stengiasi kooperuotis, kuria bendrijas. Kaimynai buvo lietuviai, latviai, ukrainiečiai, netoliesi gyvena ir brolis su šeima. Bendravimo netrūko“.

Norėjosi pakalbinti ir Andriaus žmoną, kaip ji, ukrainietė, susipažino su lietuviu, kaip jiems sekasi

kurti bendrą ateitį. Atrodo, Natalija atspėjo mano klausimą: „Norite paklausti, kaip sekasi gyventi su lietuviu? Man labai patinka. Aš žinau, kad Andrius mokykloje mokėsi prastai, o aš buvau pirmūnė. Bet mes kartu tobulėjame. Aš daug skaitau, pasakoju Andriui, ką sužinojau. Iš jo mokausi apie mašinas. Nėra taip svarbu, kad jis iš Lietuvos, o aš iš Ukrainos, mes puikiai vienas kitą suprantam ir papildom. Pirmiausia susipažinau su Andriaus broliu, nes kartu dirbom fermoje. Netoli dar dirbo Kristina ir Andrius Levčenkos. Ukrainiečiai ir lietuviai puikiai sutarė. Taip Andrius ir rusiškai kalbėti puikiai išmoko“.

Toliau kalba pakrypo apie užsienio kalbų mokėjimą. Natalija jau pastebėjo, kad Lietuvoje jaunimas prastai moka rusų kalbą. Jie nemažai pavažinėjo po Europą ir yra įsitikinę, kad mokėdami dvi kalbas – anglų ir rusų – Europoje neprapulsi. Netgi susidūrė su atveju, kai Vokietijoje sugedus mašinai pagalbą padėjo surasti rusų kalbos mokėjimas.

O kodėl grįžo į Lietuvą? Andrius sako, jog visada žinojo, kad grįš. Į užsienį padirbėti išvyko laikinai, tik tas laikinumas ilgai užsitęsė. Andriui labai trūko gamtos, užsienyje jau viskas kieno nors nuosavybė. Žinoma, buvo ir kitų priežasčių. Natalija pasakoja, kad penktadienį per LNK žiūrėjo laidą apie europiečius („mES Europa“, apie kovą su nacionaline ir rasine diskriminacija. Pastaba autorės). Ten buvo teigiama, kad visi mes europiečiai, esam vieno kraujo. Bet jie patyrė visai kitokį elgesį ir požiūrį. Sako, kad „tiek metų gyvenom užsienyje ir matėm, kad mes ten antra ar trečia rūšis. Niekada nebuvom pirmi“. Andrius pridėda, kad „ne vienas lietuvis buvo protingesnis už vietinius, žinojo daugiau, nei danai, bet vis tiek buvo laikomas žemesniu“.

Dar viena grįžimo priežastis - švietimo padėtis Danijoje. Andriaus nuomone, ten penktokas – mūsų darželinuko lygio. Vaikai, lankę mokyklą Lietuvoje, Danijos mokykloje keletą metų žinių atžvilgiu ne tobulėja, o pamiršta, ką mokėję. O Natalijai nesuprantama, kaip lietuvaite važiuoja į Daniją, ten pagimdo vaikeli, nes už vaiką mokami nemaži pinigai. Taip keletą metų gyvena, o paskui? Vaikus reikia lavinti, nuolat investuoti, o kaip gali į juos investuoti, jei neinvestuojai į save, nieko nesieki? Abiejų nuomone, galima važiuoti į užsienį atlikti praktikos, padirbėti, bet gyvenimą, verslą ir gerovę reikia kurti savo šalyje.

Jiems apsispręsti buvo lengviau, nei daugeliui jų kaimynų. Iš pokalbių buvo aišku,

kad ne vienas mielai grįžtų, bet vaikai jau lanko daniškas mokyklas, jiems jau sunku būtų pakeisti aplinką. Andrius tvirtai įsitikinęs, kad čia jiems viskas bus gerai, dirbs ir užsidirbs. Jau atsiranda draugų, Lietuvoje vėl jaučiasi savas. O ir Natalijai iš Lietuvos Ukraina, kur gyvena tėvai ir sesuo, žymiai arčiau. Ir kelionės pas juos pigesnės. Natalija kilusi iš Vakarų Ukrainos, ežerų krašto, ten ir čia net gamta panaši. Save

***

Spausdiname dar vieną tarmiškai parašytą ir, kaip visada, humoristinį pasakojimą, kurį atsiuntė mūsų kraštiečiai **Romualdas Šimkūnas**.

Būvą, būvą, kaip nebūvą...

Dainas „Unt melsvų ežera bangų“ sukūrimą apystavas

Mūs kraštą bernas, buinas, smagus netinginis, sulaukys Krystaus amžiaus, iš daugybės mergų insdaboja jaunų, aistringų blandinkų. Jų prikūsią Tauragną azeri pasirstyt.

Taks ašprašymas gražuolai labai patyka. Tik, va, paibelis žyna, ar iš susijaudinimą ar išsiblaškymą, bernas irklus ažmirša pasimt. Juos, krūmuos paliktus, žulikai, iš kažną kur atgrūdę, pavagia.

Mylimoji, čelnoj in lintelas pasadėjus, putlias šlaunis intaise in berną kelių. Dainuodama, lyg ausių išsišiepus, skyne ūndenia lelijas. Žinodama, kad šituos gražius žiedus skynt no kadai kadžių gamtos bičiuliai ažūdraude, juos kaišiją bliuskelas plačiai atlapotan pračiepan. Bernui lakštingalu suoke būsiunti ištikima. Tik, aik tu skradžiai, velniai žyna del ko, ana jį greit ažmirša, kytų mylimų rada.

jį vadina „miško žmogumi“, mėgsta grybauti ir uogauti, mėgsta ežerą, čia jaučiasi kaip namie. Andrius greit priduria, kad ji ir yra namuose. Moteris su tuo visiškai sutinka, sako, kad Danijoje jie turėjo namus, bet neįjutė, kad tai tikri jų namai. Žinoma, apsispręsti grįžti nebuvo jau taip paprasta, kaip gali atrodyti iš jų pasakojimo, bet abu tvirtai įsitikinę, kad nereikia bijoti sunkumų, kartais – ir rizikuoti. Danijoje darbai „ėjosi pilnu tempu“, čia viską pradėjo „nuo nulio“, bet neapsiriko. Natalija, turinti aukštąjį žemės ūkio ekonomistės išsilavinimą, tvarko šeimos verslo buhalteriją, jai tai nauja sritis, bet dar kartą pakartoja, kad sunkumų nereikia bijoti, o reikia stengtis juos įveikti. Į Lietuvą ruošiasi grįžti ir Andriaus brolis, taigi dirbs visi kartu.

Andrius Lietuvoje jau kurį laiką ir jau spėjo pastebėti vieną labai negerą daugelio lietuvių bruožą. Jie nusiteikę, kad Lietuvoje labai blogai. O danai didžiuojasi savo šalimi, perka tik danišką produkciją, niekur neišvažiuoja. Baigdamas Andrius pridūrė, o jam pritarė žmona, kad namai ten, kur širdis, ir jie abu žino, kad Lietuvoje jiems bus labai gerai.

P. S. Šio straipsnio skaitytojų nuomonė gali ir nesutapti su mano pašnekovų nuomone. Kviečiu rašyti, diskutuoti, nuo to laikraštis taps tik dar įdomesnis. **Nuotrauka** autorės.

***

Ne už ylgą čelnoj bernas sadėja perkaris kaip šuva, vienišas, liūdnas, apdujis ar kvarabas pagautas, sakytum žemes pardavys. Ja runkase skambėja kankliai. Stygų aidas skinda ažerą bangose. Bedalis girdėja, jaute kaip jo širdis kinčia.

In rudenį menulis šviete
aukštumoj,
kėlių tiesė talumoj.
In melsvų ažerą bangų,
razbainykų instumta,
tuščia čelna supes be irklų.

Prabėga metai keleri,
vėl būva naktis tyli.
Čelna menasienai supes be irklų.
Joj sadėja sanmerge be duntų.

Et, skambėkit kankliai in bangų,
skambėkit liūdesiu giliu del to, kad abiem,
meilas pagautiem, širdyse baisias žaizdas
atsvėra, anās nygdi neažgis.

***

Konkursas tęsiasi, laukiame daugiau tarmiškai parašytų eilėraščių, pasakojimų, prisiminimų..

Vasario 14 – Valentino diena**Ar žinote, kad...** (iš interneto)

* Apie Valentino dienos atsiradimą sklando įvairių versijų. Viena jų skelbia, kad už ją turime dėkoti italų vyskupui Valentinui iš Ternio, nes jis 300 metais po Kristaus laimino romėnų karių santuokas, nors Romos imperatorius buvo tai uždraudęs.

* Pirmiausia Valentino diena buvo pradėta švęsti Anglijoje ir JAV. Meilės šventės idėja netrukus prigijo ir kitose šalyse. Taip išplito po visą pasaulį. 1477 metais buvo parašytas seniausias išlikęs Valentino dienos laiškas, kuris dabar saugomas Britų muziejuje.

* Skirtingose šalyse skirtingi ir papročiai. Japonijoje Valentino diena yra padalyta į dvi šventes: vasario 14 dieną sveikina moterys, o kovo 14 – vyrai.

* Japonijoje gyvuoja paprotys vasario 14 dieną dovanoti šokoladą. Jau iš saldinių pakuotės apdovanoti vyrai gali nustatyti, ar jiems verta puoselėti viltis dėl moters. Kuo vyras labiau kritęs į širdį dovanojančiai saldimynus moteriai, tuo intensyvesnis pakuotės rožinis atspalvis.

* Škotijoje Valentino dieną labiausiai jaudinasi merginos. Mat, pagal seną paprotį, pirmas jaunas vyras, kurį mergina sutiks tą dieną gatvėje, turės praleisti su ja visą dieną.

* Šiais laikais ne visur vasario 14 dieną šlovinama meilė. Suomijoje švenčiama ne aistros, o draugystės šventė.

* Jeigu jūs rugpjūčio 7 dieną atsitiktinai patektumėte į Kiniją, nesistebėkite matydami milijonus įsimylėlių porų, ilgesingai žvelgiančių į dangų. Tą dieną kinai švenčia Meilės šventę. O poros dairosi į dangų, kad įžiūrėtų Vegos ir Altairo žvaigždes. Pagal kinų legendą jos simbolizuoja jauną įsimylėlių porą, kurią atskyrė įtūžusi Dangaus karalienė ir pavertė dviem nuo Paukščių tako atskirtomis žvaigždėmis. Tik Meilės dieną joms leidžiama pasimatyti.

* Gangsterių bosas Al Capone 1929 metais atšventė Valentino dieną liepdamas nušauti septynis kitos gaujos gangsterius (Šv. Valentino egzekucija).

* Populiariausia Valentino dienos dovana vis dar tebėra atvirukas. Pagal statistiką, visame pasaulyje per Valentino dieną išsiuntinėjama vienas milijardas atvirukų.

* Širdis ant saldimynų ir patiekalų, ant at-

viručių, ant pakuočių, ant lipdukų – Valentino šventės simbolį tą dieną galima pamatyti visur. Meilės simboliu širdies forma tapo Antikos laikais, iš pradžių, kaip Amžinos meilės simboliai, buvo piešiami gebenės lapai.

***

AKTUALU

Kviečiame ir šiais metais paremti bendruomenę (Tauragnų krašto bendruomenė, A. Musteikio g. 28A, Kodas - 184291947) pervedant **2 procentus pajamų mokesčio sumos**. Tam reikia užpildyti prašymo FR0512 formą (02 versija) ir ją pateikti iki gegužės 2 dienos. Kad kiekvienais metais nereikėtų teikti prašymo, jei norime paremti tuos pačius paramos gavėjus, yra numatyta, kad gyventojas gali paskirti pajamų mokesčio dalį ne tik už praėjusius metus, bet ir po jų einančius ketverius metus.

Pervesti galima elektroniniu būdu, užpildžius prašymo formą mokesčių inspekcijoje, taip pat prašymo formą galima užpildyti Kultūros centre (kreiptis į Valdą Žebeliene).

***

Vasario 21 d. (ketvirtadienį) Tauragnų seniūnijoje bus surenkamos didelių gabaritų atliekos. Gyventojus, turinčius tokių atliekų, prašome registruotis seniūnijoje (tel. 32371). Didelių gabaritų atliekas reikia atnešti prie gatvės, jos turi būti nesumaišytos su komunalinėmis atliekomis.

***

Seniūnijoje priimami prašymai maisto paramai gauti. Kreiptis gali asmenys, kurių pajamos vienam šeimos nariui neviršija 525 Lt. Su savimi turėti savo ir šeimos narių asmens dokumentus, žemės nuosavybės dokumentus. Dirbantys asmenys turi pateikti pažymą iš darbovietės apie pajamas per tris paskutinius mėnesius.

Prašymai priimami iki vasario 20 dienos I aukšte nuo 8 val. iki 12 val. (kreiptis į socialinę darbuotoją Ingą Motiejūnienę).

***

A+TA *Seniūnijoje sausio mėn. mirė*
ALEKSANDRAS GRIGONIS, Tauragnai., 87 metų;
Užjaučiame artimuosius.

***

Redagavo ir maketavo
 Danguolė Grabauskienė
Spausdino Utenos spaustuvė